

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 7 listopada 2019 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 94/22/WE – Energia – Warunki udzielania zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów oraz korzystania z tych zezwoleń – Opłaty koncesyjne – Metody obliczeń – Indeksy QE i Pfor – Dyskryminujący charakter

W sprawach połączonych C-364/18 i C-365/18

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionalny sąd administracyjny dla Lombardii, Włochy) postanowieniami z dnia 14 lutego 2018 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 4 czerwca 2018 r., w postępowaniach:

Eni SpA (C-364/18)

przeciwko

Ministero dello Sviluppo Economico,

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

przy udziale

Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti e Ambiente, dawniej Autorità per l'energia elettrica e il gas e il sistema idrico,

Regione Basilicata,

Comune di Viggiano,

Regione Calabria,

Comune di Ravenna,

Assomineraria,

oraz

Shell Italia E & P SpA (C-365/18)

przeciwko

Ministero dello Sviluppo Economico,

* Język postępowania: włoski.

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti e Ambiente, dawniej Autorità per l'energia elettrica e il gas e il sistema idrico,

przy udziale:

Regione Basilicata,

Comune di Viggiano,

Assomineraria,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: D. Šváby, pełniący obowiązki prezesa izby, K. Jürimäe i N. Piçarra (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: R. Schiano, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 kwietnia 2019 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Eni SpA i Shell Italia E & P SpA przez F. Todarellę oraz F. Novellego, avvocati,
- w imieniu Comune di Viggiano przez G. Molinarię, avvocato,
- w imieniu Assomineraria przez E. Brutiego Liberatiego oraz A. Canutiego, avvocati,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P.G. Marronego, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Gattinarę, K. Talabér-Ritz oraz O. Beynet, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2019 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U. 1994, L 164, s. 3) w związku z jej motywem szóstym.
- 2 Wnioski te zostały złożone w kontekście sporów pomiędzy z jednej strony Eni SpA z Ministero dello Sviluppo Economico (ministerstwem rozwoju gospodarczego, Włochy) i Ministero dell'Economia e delle Finanze (ministerstwem gospodarki i finansów, Włochy), a z drugiej strony Shell Italia E&P SpA (zwaną dalej „Shell”) z tymi dwoma ministerstwami oraz z Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti

e Ambiente, dawniej Autorità per l'energia elettrica e il gas e il sistema idrico, (organem regulacyjnym ds. energii, sieci i środowiska, Włochy, zwanym dalej „organem regulacyjnym”) w przedmiocie metody obliczania kwoty opłat koncesyjnych za wydobywanie kopalin ze złóż należnych od tych przedsiębiorstw.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywami czwartym i od szóstego do ósmego dyrektywy 94/22:

„państwa członkowskie są suwerenne i mają suwerenne prawa do złóż węglowodorów na ich terytoriach;

[...]

należy podjąć kroki w celu zapewnienia niedyskryminującego dostępu do prowadzenia działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i produkcją węglowodorów w warunkach, które zachęcają do większego współzawodnictwa w tym sektorze, dając w ten sposób pierwszeństwo najlepszym systemom prowadzenia poszukiwań, badań i produkcji surowców w państwach członkowskich, wzmacniając integrację energetycznego rynku wewnętrznego;

w tym celu konieczne jest ustalenie wspólnych zasad dla zapewnienia, by procedury udzielania zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów były dostępne dla wszystkich podmiotów posiadających niezbędne możliwości; zezwolenia muszą być udzielane na podstawie obiektywnych, opublikowanych kryteriów; warunki, zgodnie z którymi zezwolenia są udzielane, muszą być w takim samym zakresie znane z wyprzedzeniem przez wszystkie podmioty biorące udział w tej procedurze;

państwa członkowskie muszą zachować możliwość ograniczenia dostępu do prowadzenia tej działalności ze względu na interes publiczny i obłożyć ją opłatami w formie wkładu finansowego lub wkładu w postaci węglowodorów; szczegółowe ustalenia dotyczące wspomnianego wkładu muszą być dokonane w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla zarządzania podmiotami; te możliwości muszą być wykorzystywane w sposób niedyskryminujący; z wyjątkiem obowiązków związanych z wykorzystaniem tych możliwości należy podjąć działania, aby uniknąć narzucania podmiotom warunków i obowiązków, które nie są uzasadnione potrzebą wykonywania wspomnianej działalności we właściwy sposób; działalność podmiotów musi być monitorowana tylko w stopniu koniecznym do zapewnienia ich podporządkowania się tym obowiązkom i warunkom”.

- 4 Artykuł 2 ust. 2 rzeczonyj dyrektywy stanowi:

„W każdym przypadku, gdy obszar jest udostępniany do prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewnią, że nie ma [by nie było] dyskryminacji podmiotów odnośnie do wykonywania i dostępu do tej działalności”.

- 5 Artykuł 6 ust. 1 i 3 omawianej dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewnią, że [by] warunki i wymagania, o których mowa w art. 5 ust. 2, i szczegółowe zobowiązania dotyczące wykorzystania konkretnego zezwolenia będą [były] usprawiedliwione wyłącznie potrzebą właściwego prowadzenia działalności na obszarze, dla którego wymagane jest zezwolenie, przez zastosowanie ust. 2 lub opłatę finansowego wkładu lub wkład w węglowodorach.

[...]

3. Przepisy dotyczące opłat wynikających z wkładów, o których mowa w ust. 1, łącznie z wymogiem uczestnictwa państwa, są ustalane przez państwa członkowskie w taki sposób, aby zapewnić zachowanie niezależności zarządzania podmiotami.

[...]”.

Prawo włoskie

- 6 Transpozycja dyrektywy 94/22 do włoskiego porządku prawnego została dokonana mocą dekretu ustawodawczego nr 625 z dnia 25 listopada 1996 r. (GURI nr 293 z dnia 14 grudnia 1996 r.). Dekret ten, zmieniony ustawą nr 239 z dnia 23 sierpnia 2004 r. (GURI nr 215 z dnia 13 września 2004 r.) (zwany dalej „dekretom ustawodawczym nr 625/96”), stanowi w art. 19 ust. 1 i 5a:

„1. W przypadku produkcji uzyskanych od dnia 1 stycznia 1997 r. koncesjonariusz każdej koncesji na wydobywanie jest zobowiązany do corocznej zapłaty na rzecz państwa wartości udziału w wydobywaniu stanowiącej równowartość 7% ilości ciekłych i gazowych węglowodorów wydobytych ze złóż lądowych oraz 7% ilości węglowodorów gazowych i 4% ilości węglowodorów ciekłych wydobytych ze złóż morskich.

[...]

„5a. W przypadku produkcji uzyskanych od dnia 1 stycznia 2002 r. wartości jednostkowe udziału w wydobywaniu są określane: [...] b) dla gazu, dla wszystkich koncesji i dla wszystkich koncesjonariuszy, na podstawie średniej arytmetycznej dla roku odniesienia wskaźnika QE określającego udział energii w kosztach surowca gazowego, wyrażonego w euro za MJ (megadżule), określonego przez [organ regulacyjny] zgodnie z jego decyzją nr 52/99 z dnia 22 kwietnia 1999 r. [...]”.

- 7 Artykuł 45 ust. 1 ustawy nr 99 z dnia 23 lipca 2009 r. (GURI nr 176 z dnia 31 lipca 2009 r.) zwiększył do 10% proporcję wartości wydobywania, o której mowa w art. 19 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 625/96, należną od posiadaczy koncesji na wydobywanie gazu ziemnego na rzecz państwa.
- 8 Dekret z mocą ustawy nr 7 z dnia 31 stycznia 2007 r., przekształcony w ustawę nr 40/2007 (GURI nr 77 z dnia 2 kwietnia 2007 r.), przewidywał w art. 11 ust. 1 zbycie przez koncesjonariuszy koncesji na wydobywanie udziałów w wydobywaniu należnych państwu na rynku regulowanym zdolności wydobywczych na warunkach określonych w rozporządzeniu ministra rozwoju gospodarczego.
- 9 Zgodnie z art. 11 wspomnianego dekretu z mocą ustawy art. 4 dekretu ministerialnego ministra rozwoju gospodarczego z dnia 6 sierpnia 2010 r. (GURI nr 200 z dnia 27 sierpnia 2010 r.) stanowi, że koncesjonariusze muszą oferować udziały w wydobywaniu gazu ziemnego odpowiadające opłatom należnym państwu na regulowanym rynku zdolności wydobywczych, zwanym rynkiem PSV. Zgodnie z informacjami przekazanymi Trybunałowi PSV jest wirtualną platformą zarządzaną przez Snam Rete Gas – głównego operatora sieci gazu ziemnego we Włoszech – na której możliwy jest handel i cesja gazu wprowadzonego do krajowej sieci gazociągów. Głównym celem PSV jest zapewnienie użytkownikom punktu styku podaży i popytu w celu umożliwienia przeprowadzania codziennych dwustronnych transakcji pozagiełdowego obrotu gazem ziemnym.
- 10 Jak wynika z art. 4 ust. 1, 3 i 4 dekretu ministerialnego z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie rynku PSV, funkcjonowanie mechanizmu cesji udziałów w wydobywaniu gazu ziemnego, odpowiadających opłatom koncesyjnym należnym państwu, opiera się na negocjacjach w drodze aukcji. Oferty po cenie niższej

niż wskaźnik QE nie mogą być przyjęte. W przypadku gdy kwota gazu zaoferowana na tym rynku nie zostaje sprzedana, pozostaje ona do dyspozycji koncesjonariusza, który jest zobowiązany do wypłacenia państwu włoskiemu równowartości kwoty odpowiadającej wskaźnikowi QE wyrażonej w pieniądzu.

- 11 Artykuł 13 dekretu ustawodawczego nr 1 z dnia 24 stycznia 2012 r. stanowiący pilne przepisy dotyczące konkurencji, rozwoju infrastruktury i konkurencyjności, przekształcony w ustawę nr 27 z dnia 24 marca 2012 r. (GURI nr 71 z dnia 24 marca 2012 r.), stanowi:

„Począwszy od pierwszego kwartału po wejściu w życie niniejszego dekretu [organ regulacyjny], w celu dostosowania referencyjnych cen gazu ziemnego dla odbiorców wrażliwych, o których mowa w art. 22 dekretu ustawodawczego nr 164 z dnia 23 maja 2000 r., wraz z późniejszymi zmianami, do wartości europejskich, przy ustalaniu zmiennych opłat na pokrycie kosztów dostaw gazu ziemnego, stopniowo wprowadza do parametrów, na podstawie których następuje aktualizacja, również odniesienie do cen rynkowych gazu w stopniowo rosnącej wysokości. W oczekiwaniu na uruchomienie rynku gazu ziemnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy nr 99 z dnia 23 lipca 2009 r., rynkami odniesienia, które należy wziąć pod uwagę, są rynki europejskie określone zgodnie z art. 9 ust. 6 dekretu ustawodawczego nr 130 z dnia 13 sierpnia 2010 r.”.

- 12 Zgodnie z tym przepisem organ regulacyjny decyzją 196/2013/R/gas, zrezygnował, ze skutkiem od dnia 1 października 2013 r., ze wskaźnika QE jako parametru służącego do obliczania kosztu gazu w celu określenia warunków jego dostaw do odbiorców wrażliwych. Zgodnie z tą decyzją wskaźnikiem, który miał zostać przyjęty, był wskaźnik Cmem, składający się z sumy różnych elementów, w tym wskaźnika Pfor. Ten ostatni wskaźnik pokrywa koszty dostaw gazu ziemnego i jest ustalany wyłącznie na podstawie kwartalnych notowań „forward” tego produktu w obrocie pozagiełdowym na holenderskiej giełdzie obrotu gazem.

Spory w postępowaniach głównych i pytania prejudycjalne

- 13 Spółki Eni i Shell posiadają koncesje na wydobycie gazu ziemnego na lądzie i na morzu. Jako koncesjonariuszki są one zobowiązane do uiszczania opłat eksploatacyjnych za wydobycie kopalin ze złóż, których wysokość jest ustalana w odniesieniu do wartości wydobytej kwoty gazu określonej przepisami prawa.
- 14 W drodze skarg w postępowaniu głównym spółki Eni i Shell podważają różne akty przyjęte przez pozwanych w postępowaniu głównym, w tym między innymi decyzję z dnia 24 marca 2016 r. ministra rozwoju gospodarczego – Direzione generale per la sicurezza dell’approvvigionamento e le infrastrutture energetiche (ogólnej dyrekcji zaopatrzenia i infrastruktury energetycznej), w której te ostatnie utrzymały w odniesieniu do 2015 r. wskaźnik QE – oparty na średnio- i długookresowych notowaniach ropy naftowej i innych paliw – jako parametr referencyjny dla celów obliczenia tych opłat. Według tych spółek określenie wartości tych udziałów, a w konsekwencji wysokości tych opłat koncesyjnych powinno opierać się na innym wskaźniku, mianowicie wskaźniku Pfor, powiązanym z ceną gazu ziemnego na rynku krótkoterminowym.
- 15 W tym kontekście Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionalny sąd administracyjny dla Lombardii, Włochy) rozważa, czy omawiane przepisy włoskie są zgodne z dyrektywą 94/22, a w szczególności z jej art. 6 ust. 1, interpretowanym w świetle jej motywu szóstego, który zobowiązuje państwa członkowskie do „zapewnienia niedyskryminacyjnego dostępu” do działalności związanej z wydobyciem węglowodorów „w warunkach sprzyjających większej konkurencji w tym sektorze”.
- 16 Sąd ten z jednej strony stwierdza, że ustawodawca włoski, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy nr 27 z dnia 24 marca 2012 r., podjął decyzję o stopniowym zniesieniu wskaźnika QE jako parametru służącego do określenia ceny referencyjnej gazu ziemnego dla odbiorców znajdujących się w trudnej sytuacji w celu

dostosowania tej ceny do wartości europejskich. Wyjaśnia on również, że decyzją 196/2013/R/gas organ regulacyjny ostatecznie zrezygnował ze wskaźnika QE na rzecz wskaźnika Pfor jako parametru służącego do obliczania kosztu gazu ziemnego na rynku chronionym.

- 17 Z drugiej strony sąd krajowy zauważa, że cena obliczona na podstawie wartości wskaźnika QE, po której koncesjonariusze pozostają zobowiązani do oszacowania kwot gazu odpowiadających opłacie koncesyjnej, którą muszą zapłacić, jest „znacznie wyższa” od ceny gazu obliczonej na podstawie wskaźnika Pfor. Ze względu na ich wyższą cenę te udziały w wydobywaniu pozostają niesprzedane po złożeniu oferty na rynku PSV.
- 18 W tych okolicznościach sposoby ustalenia wartości udziałów w wydobywaniu odpowiadające opłatom koncesyjnym należnym państwu włoskiemu prawdopodobnie postawiłyby koncesjonariuszy w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z innymi podmiotami działającymi na rynku gazu ziemnego, które nie podlegają obowiązkowi stosowania wskaźnika QE.
- 19 Ponadto sąd odsyłający wskazuje, że Consiglio di Stato (rada stanu, Włochy) w wyroku nr 290 z dnia 19 stycznia 2018 r. zaaprobowала metodę obliczania wartości opłat koncesyjnych należnych państwu na podstawie tej przesłanki. W tym wyroku Consiglio di Stato (rada stanu) orzekła, że z uwagi na rozwiązania alternatywne przewidziane w art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22 ustawodawca włoski mógł zdecydować się na zapłatę wynagrodzenia pieniężnego przez koncesjonariuszy. Przepis ten nie wymagałby ekwiwalentności między tym wynagrodzeniem a wartością rynkową wydobytej ilości gazu. Według Consiglio di Stato (rady stanu) metoda oparta na wskaźniku QE pozwala na zapewnienie wystarczającej stabilności i przewidywalności dochodów z koncesji górniczych. Ponadto odejście od metody opartej na wskaźniku QE skutkowałoby obniżeniem przychodów uzyskanych przez państwo włoskie na podstawie art. 19 ust. 5a dekretu z mocą ustawy nr 625/96.
- 20 W tych okolicznościach Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionalny sąd administracyjny dla Lombardii, Włochy) postanowił zawiesić postępowanie i przedstawić Trybunałowi następujące pytanie prejudycjalne, sformułowane w taki sam sposób w obu sprawach:

„Czy przepisy zawarte w art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22 i w motywie szóstym tej dyrektywy sprzeciwiają się przepisom krajowym, w szczególności art. 19 ust. 5a [dekretu ustawodawczego nr 625/96], który – w związku z wykładnią dokonaną przez Consiglio di Stato [radę stanu] w wyroku nr 290/2018 – umożliwia wprowadzenie obowiązku stosowania, w odniesieniu do uiszczenia opłaty koncesyjnej, wskaźnika QE, opartego na notowaniach ropy naftowej i innych paliw, a nie wskaźnika Pfor, opartego na cenie gazu na rynku krótkoterminowym?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 21 W swoim pytaniu sąd krajowy zwraca się zasadniczo o wyjaśnienie, czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22, interpretowany w świetle motywu szóstego tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi wysokość opłat należnych od posiadaczy koncesji na wydobywanie gazu ziemnego jest obliczana na podstawie wskaźnika opartego na cenach ropy naftowej i innych paliw w perspektywie średnio- i długoterminowej, a nie wskaźnika odzwierciedlającego cenę rynkową gazu ziemnego w perspektywie krótkoterminowej.
- 22 Należy przede wszystkim przypomnieć, że z motywu szóstego dyrektywy 94/22 wynika, że państwa członkowskie muszą zapewnić niedyskryminacyjny dostęp do działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i wydobywaniem węglowodorów w celu wspierania większej konkurencji w tym sektorze.

- 23 W ten sam sposób zgodnie z art. 2 ust. 2 tej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają brak dyskryminacji podmiotów w zakresie dostępu do działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i produkcją węglowodorów oraz jej wykonywania na obszarach przeznaczonych na taką działalność (wyrok z dnia 27 czerwca 2013 r., Komisja/Polska, C-569/10, EU:C:2013:425, pkt 50).
- 24 Następnie należy przypomnieć, że z art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22, interpretowanego w świetle ósmego motywu tej dyrektywy, wynika, że państwa członkowskie mogą wymagać uiszczenia opłaty koncesyjnej w gotówce lub w naturze, w zamian za prowadzenie przez zainteresowane podmioty gospodarcze działalności w zakresie wydobywania węglowodorów znajdujących się na ich terytorium –zasobów, względem których, jak stwierdzono w czwartym motywie tej dyrektywy, państwa te „są suwerenne i mają suwerenne prawa”.
- 25 Z kolei, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 43 swojej opinii, dyrektywa 94/22 pozostawia państwom członkowskim szerokie pole manewru w zakresie ustaleń dotyczących obliczania i stosowania tej opłaty.
- 26 W postępowaniu przed sądem krajowym spółki Eni i Shell, które zajmują się wydobywaniem gazu ziemnego jako koncesjonariuszki, twierdzą, że w wyniku przyjęcia wskaźnika QE jako metody obliczania opłaty koncesyjnej cena udziału w wydobywaniu gazu, na którym się one opierają, jest wyższa niż cena gazu ziemnego sprzedawanego na rynku PSV. W ten sposób z jednej strony udziały te pozostają niesprzedane, podczas gdy koncesjonariusze usiłują je zbyć w ramach aukcji regulujących funkcjonowanie rynku PSV, a z drugiej strony koncesjonariusze ci byłiby zasadniczo zobowiązani do zakupu niesprzedanego gazu ziemnego odpowiadającego tym udziałom oraz do uiszczenia, jako opłaty, na rzecz państwa włoskiego, udziałów w wydobywaniu gazu po cenie wyższej niż cena rynkowa.
- 27 Tymczasem inne podmioty działające na rynku PSV, które nie są zobowiązane do uiszczania takiej opłaty licencyjnej na rzecz państwa włoskiego, mogłyby nabywać i dokonywać wymiany gazu ziemnego po niższej cenie, określonej przez podaż i popyt na tym rynku.
- 28 W opinii spółek Eni i Shell taka sytuacja stanowiłaby dyskryminację między przedsiębiorstwami posiadającymi koncesje na wydobywanie gazu ziemnego z jednej strony a przedsiębiorstwami działającymi na rynku PSV w celu sprzedaży, dystrybucji i wprowadzania produktu do obrotu z drugiej strony.
- 29 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania, jako ogólna zasada prawa Unii, wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób i aby odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok z dnia 28 listopada 2018 r., Solvay Chimica Italia i in., C-262/17, C-263/17 i C-273/17, EU:C:2018:961, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 Należy jednak zauważyć, że koncesjonariusze, tacy jak spółki Eni i Shell w postępowaniu głównym, nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją innych operatorów na rynku PSV, których działalność polega wyłącznie na sprzedaży, dystrybucji i wprowadzaniu do obrotu przydziałów gazu na tym rynku.
- 31 Z dowodów, jakimi dysponuje Trybunał wynika, że obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej spoczywa wyłącznie na posiadaczach koncesji na wydobywanie, w zamian za wyłączone prawo do prowadzenia działalności wydobywczej węglowodorów na wyznaczonym obszarze geograficznym, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.
- 32 W tych okolicznościach przepis krajowy taki jak będący przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym, który przewiduje, że wysokość opłat koncesyjnych należnych od posiadaczy koncesji na wydobywanie gazu ziemnego jest ustalana w oparciu o wskaźnik inny niż wskaźnik stosowany do określenia wartości rynkowej wydobywanego gazu ziemnego, nie stanowi dyskryminacji tych posiadaczy.

- 33 Wynika z tego, że fakt, iż współczynnik QE nie jest związany z ceną rynkową gazu ziemnego, nie ma znaczenia dla oceny dyskryminacyjnego charakteru wspomnianego rozporządzenia. Stwierdzenie to znajduje poparcie w fakcie, że dyrektywa 94/22 nie przewiduje żadnego przepisu nakazującego państwom członkowskim przyjęcie określonej metody ustalania opłaty koncesyjnej lub zapewnienie, że jej wartość będzie powiązana z ceną gazu ziemnego sprzedawanego na rynku PSV.
- 34 W tym względzie, jak podnosi rzecznik generalny w pkt 58 opinii, nie jest nieracjonalne, by państwo członkowskie, w celu zapewnienia większej stabilności i przewidywalności dochodów publicznych pochodzących z wydobywania węglowodorów, wybierało metodę obliczania opłat należnych z tytułu wykonywania takiej działalności powiązaną z mniej zmiennym wskaźnikiem, opartym na średnio- i długoterminowych notowaniach ropy naftowej i innych paliw, takim jak wskaźnik QE, a nie wskaźnikiem odzwierciedlającym krótkoterminową cenę rynkową gazu ziemnego, takim jak wskaźnik Pfor.
- 35 Należy również zauważyć, że dyrektywa 94/22, w szczególności jej art. 6, ustanawia pewne wymogi, które państwa członkowskie są zobowiązane uwzględnić przy wykonywaniu swoich uprawnień dyskrecjonalnych przy ustanawianiu procedur obliczania opłat, takich jak te będące przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym.
- 36 Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 60 i 67 opinii, z art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy 94/22 wynika, że państwa członkowskie nie mogą wprowadzać opłat, których poziom czyniłby nierentowną działalność w zakresie poszukiwań, badań i produkcji gazu ziemnego lub nie pozwoliłby na zagwarantowanie niezależności jednostek w zakresie zarządzania.
- 37 Do sądu odsyłającego należy ocena, z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności, czy ograniczenia ustanowione w dyrektywie 94/22 nie zostały naruszone w ramach zawisłych przed nim sporów.
- 38 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy na przedłożone pytanie odpowiedzieć, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22 w związku z motywem szóstym tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi wysokość opłat należnych od posiadaczy koncesji na wydobywanie gazu ziemnego jest obliczana na podstawie wskaźnika opartego na cenach ropy naftowej i innych paliw w perspektywie średnio- i długoterminowej, a nie wskaźnika odzwierciedlającego cenę rynkową gazu ziemnego w perspektywie krótkoterminowej.

W przedmiocie kosztów

- 39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów w związku z motywem szóstym tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi wysokość opłat należnych od posiadaczy koncesji na wydobywanie gazu ziemnego jest obliczana na podstawie wskaźnika opartego na cenach ropy naftowej i innych paliw w perspektywie średnio- i długoterminowej, a nie wskaźnika odzwierciedlającego cenę rynkową gazu ziemnego w perspektywie krótkoterminowej.

Podpisy